

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: J.P., zast.: JUDr. Jiří Svoboda, advokátem, Na Jarově 4, Praha 3, proti žalovanému: ministr vnitra České republiky, Nad štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze 30.1.2006, č. 6/2006

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 213 ze dne 23.9.2005 o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 10.2.1998 o vyplacení peněžních a naturálních náležitostí příslušníka policie ČR za období říjen, listopad a prosinec 1997 a leden 1998 v částce 100 520,- Kč.

V podané žalobě žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že žalobcův služební poměr v období měsíců říjen, listopad a prosinec 1997 a leden 1998 již netrval. Dle žalobce jeho služební poměr nemohl skončit dnem 3.7.1990, jak tvrdí žalovaný v napadeném rozhodnutí, nýbrž nejdříve až dnem 30.11.1998, kdy skončila výpovědní doba dvou měsíců založená rozhodnutím o propuštění ze dne 31.8.1998. Dále žalobce uvedl, že dnem nabytí právní moci rozsudku Vrchního soudu v Praze čj. 6A 99/95-64 ze dne 9.9.1997, tj. dnem 7.10.1997, vznikl stav, kdy služební poměr žalobce trval nepřetržitě od roku 1990. O propuštění žalobce ze služebního poměru mohlo být rozhodováno znovu jen na základě nových a jiných propouštěcích důvodů, podle právních předpisů platných v době vydávání nových rozhodnutí a s účinky ex nunc. Napadené rozhodnutí se však opírá o rozhodnutí č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998, to však jako důvod propuštění uvádí ustanovení § 100 odst. 1

písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ve znění zákona č. 169/1990 Sb. Jde o důvod, který již od 1.7.1992 (účinnost zákona č. 186/1992 Sb.) neexistuje a nemohl být použit v roce 1998. Podle § 157 zákona č. 186/1992 Sb., se podle dosavadních předpisů (zákon č. 100/1997 Sb.) posuzují pouze nároky vzniklé ze služebních poměrů pokud služební poměr skončil do 1.7.1992 (účinnost zákona č. 186/1992 Sb.) , což se však v daném případě nestalo a stát nemohlo. Napadené rozhodnutí opírající se o neúčinný důvod propuštění uvedený v rozhodnutí č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 je dle žalobce neplatné. Neexistoval-li ke dni vydání rozhodnutí v r. 1990 důvod k propuštění žalobce ze služebního poměru, nebylo možno v r. 1998 k propuštění žalobce využít ani stanoviska „vyjádření“ občanské komise při MV ČR ze dne 2.7.1990.

Dále žalobce uvedl, že usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001 čj. 6 A 69/99 o zastavení řízení pro zmeškání lhůty není meritorním rozhodnutím ve věci samé a netvoří překážku, aby si soud učinil samostatný úsudek o rozhodných skutečnostech, tedy o otázce trvání služebního poměru žalobce k Policii ČR. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 14.8.2003 čj. 2 As 19/2003 (1/2003 Sb. NSS) bylo ostatně uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze označeno jako contra legem s tím, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi v rozkladu vznesenými námitkami, pro rozpor s § 145 zákona č. 186/1992 Sb., je napadené rozhodnutí i neplatné.

K žalobě se vyjádřil žalovaný a zejména uvedl, že ve věci nejde o přezkum rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, ale o posouzení vzniku nároku na služební příjem za období uvedené v podané žádosti. Nelze zaměňovat přezkumné řízení o rozhodnutích vydaných k posouzení případného nároku spojeného s existencí služebního poměru za přezkumné řízení rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, která věcně již předmětem přezkumu být nemohou. Je třeba vycházet z toho, že soudní řízení o žalobě proti rozhodnutím z roku 1998 o propuštění žalobce ze služebního poměru bylo zastaveno, rozhodnutí o propuštění vydaná a doručená v roce 1998 a 1999 jsou pravomocná, nezměnitelná a při posuzování existence nebo neexistence služebního poměru žalobce je nutno z těchto rozhodnutí vycházet. Jakákoli úvaha, zda uvedená rozhodnutí měla mít účinek ex tunc či ex nunc, je právně irelevantní. Irelevantní je rovněž úvaha, zda procesně mělo být postupováno podle bývalého nebo současného zákona o služebním poměru. Pokud ministr vnitra postupoval procesně podle zákona č. 100/1970 Sb., který je i nyní součástí právního řádu ČR, nelze na tom nic změnit bez zrušení uvedených rozhodnutí soudem, což se nestalo. Je nepochybné, že služební poměr byl skončen před obdobím, které je předmětem posuzování nároku, proto žádosti nemohlo být vyhověno. Další žalobní námitky se vzhledem k tomu žalovanému jeví jako bezpředmětné. Žalobní body napadají rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, předmět žaloby je zaměňován. K žalobní námitce, že žalovaný nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu požadovaném rozkladem a na námitky rozkladu nereagoval, žalovaný uvedl, že není důvod zabývat se právními konstrukcemi žalobce, které zpochybňují nevyvratitelnou právní skutečnost, že služební poměr žalobce skončil pravomocným a vykonatelným rozhodnutím dnem 3.7.1990 podle zákona č. 100/1970 Sb.

Při ústním jednání před soudem dne 28.1.2009 zástupce žalobce trval na žalobě a v ní uvedených důvodech. Dále poukázal na to, že žalobce v době mezi prvním rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru v roce 1990 a druhým rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru v roce 1998 byl ve služebním poměru příslušníka policie ČR. Rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru vydal v roce 1998 orgán, který k tomu neměl

kompetenci, neboť žalobce v té době nebyl příslušníkem policie vyslaným na Ministerstvo vnitra, tudíž ministr vnitra neměl vůči žalobci kárnou pravomoc. V roce 1990 o propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodoval v prvním stupni náčelník krajské správy, ve druhém stupni náměstek ministra vnitra. V roce 1998 rozhodovalo v prvním stupni Ministerstvo vnitra a o podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra. Odkázal na ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., a uvedl, že existuje předpis o kádrové pravomoci. I s ohledem na to, že první rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru v roce 1990 vydal náčelník krajské správy, má žalobce za to, že ministr vnitra nebyl kompetentní k vydání rozhodnutí o žalobcově propuštění v roce 1998. K dotazu soudu pak uvedl žalobce, že po té, co dne 7.10.1997 nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení žalobcova propuštění vydaného v roce 1990, sdělil žalobce náčelníkovi krajské správy, že je schopen a ochoten opět nastoupit do služby, k nástupu však nebyl vyzván a službu ve služebním poměru nevykonával. Nebyl zařazen v žádném útvaru, měl však být v kádrové pravomoci náčelníka krajské správy, neboť podle § 110 z.č. 186/1992 Sb., se jeho služební poměr obnovil. Zástupce žalobce u jednání soudu uvedl, že dle jeho názoru není rozhodnutí Vrchního soudu v Praze o zastavení řízení ve vztahu k rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru vydaným v roce 1998 (a 1999) překážkou pro posouzení předběžné otázky v tomto přezkumném řízení. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru jsou nicotná a neplatná, rozhodnutí Vrchního soudu v Praze z roku 2001 bylo nezákonné, žalobci nebyla poskytnuta ochrana, když jeho žaloba byla jako opožděná zamítnuta; ochranu v této věci žalobci neposkytl ani Ústavní soud.

Zástupkyně žalovaného u jednání soudu uvedla, že k nové argumentaci žalobce není připravena se vyjádřit, jde právní námitku vznesenou opožděně. Z ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., vyplývá, že pravomoc ve věcech služebního poměru má ministr a v rozsahu jeho zmocnění další osoby. Nicotnost rozhodnutí tak dovozovat nelze.

Městský soud v Praze o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 28.1.2009, čj. 5 Ca 52/2006-28 tak, že žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, na základě které rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3.2.2010, čj. 6 Ads 97/2009-57 zrušil a věc městskému soudu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zejména uvedl, že městský soud zamítl všechny žalobní námitky s výjimkou námitky týkající se data skončení služebního poměru. Propuštění žalobce ze služebního poměru a datum skončení jeho služebního poměru však bylo předmětem řízení, které před orgány Ministerstva vnitra bylo vedeno v roce 1998 (poté, co rozhodnutí s tímž předmětem řízení z 31. 8. 1990, č. j. KČ - 2000 - 48/10 - 90, a z 23. 5. 1990, č. 836/90, byla zrušena Vrchním soudem v Praze dne 9. 9. 1997 rozsudkem č. j. 6 A 99/95 - 64, jenž nabyl právní moci dne 7. 10. 1997). Rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 31. 8. 1998 dnem 3. 7. 1990, č. 1459/1998 (potvrzené k žalobcově rozkladu rozhodnutím ze dne 14. 5. 1999, č. 236) nabylo právní moci 24. 5. 1999; jako takové bylo napadeno žalobou u Vrchního soudu v Praze, jenž pro opožděnost řízení o této žalobě usnesením ze dne 30. 11. 2001, č. j. 6 A 69/00 - 31, zastavil. Závěry Vrchního soudu v Praze vyslovené v tomto usnesení pak byly k žalobcově ústavní stížnosti podrobeny „testu ústavnosti“, přičemž Ústavní soud dne 22. 10. 2002 pod sp. zn. I. ÚS 124/02 ústavní stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou, přičemž neshledal v postupu vrchního soudu žádný neústavní rozměr. Dle žalobce jeho

služební poměr nemohl skončit, jak určilo shora citované pravomocné rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31. 8. 1998 (dnem 3. 8. 1990), neboť tomu bránila úprava § 101 odst. 6 zákona č. 100/1970 Sb., podle níž *„bylo-li ... rozhodnutí o propuštění oznámeno v období od 10. 5. 1990 do 31. 7. 1990, končí služební poměr uplynutím jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí, pokud se služební orgán s příslušníkem nedohodl na době kratší“*. Žalobce dovozoval, že jeho služební poměr mohl skončit až dne 30. 11. 1998, kdy skončila dvouměsíční doba následující po oznámení rozhodnutí o propuštění. Nejvyšší správní soud nesouhlasil se závěrem Městského soudu, který této námitce přisvědčil s odůvodněním, že žalobcův služební poměr skončil uplynutím jednoho měsíce od oznámení rozhodnutí ze dne 31.8.1998, čj. 1459/1998, výrok tohoto rozhodnutí nemůže být závazný v části stanovící konkrétní den skončení služebního poměru, konkrétní den ukončení služebního poměru nemůže být součástí výroku rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, údaj o konkrétním dni skončení služebního poměru předcházející o cca 8 let dobu, kdy rozhodnutí bylo vydáno, nemůže mít právní účinky.

Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nemohla být předmětem přezkumu městským soudem; nebyly zde totiž naplněny podmínky § 75 odst. 2 s. ř. s. Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru z 14. 5. 1999, č. 236, bylo samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, a řízení o žalobě podané proti němu bylo Vrchním soudem v Praze zastaveno pro opožděné podání této žaloby (dne 30. 11. 2001, č. j. 6 A 69/99 - 31) , což bylo následně akceptováno i Ústavním soudem (sp. zn. I. ÚS 124/02 ze dne 22. 10. 2002). Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru představuje pro rozhodnutí o náležitostech (peněžních či naturálních) řešení předběžné otázky (zda v inkriminovaném období trval či netrval služební poměr), která již byla pravomocně v minulosti vyřešena. Zákon o služebním poměru (č. 100/1970 Sb., zákon č. 186/1992 Sb.) neobsahoval - na rozdíl od zákona č. 361/2003 Sb. - ustanovení o předběžné otázce obdobné § 40 tehdy účinného správního řádu (č. 71/1967 Sb.), podle něhož, vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán, tento princip ovšem musí platit obecně, byť by ho ten který procesní předpis upravující řízení výslovně nestanovil. Povinností správního soudu vyplývající z § 52 odst. 2 s. ř. s. je vycházet z pravomocných správních rozhodnutí, která jsou pro věc relevantní, nejsou však sama předmětem soudního přezkoumání (ani jako podkladová rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud by se vyskytly mezi přezkoumávaným správním rozhodnutím a správním rozhodnutím o předběžné otázce rozpory, správní soud by byl povinen se jimi k příslušné žalobní námitce zabývat. V posuzované věci ovšem taková situace nenastala, naopak rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru prejudiciálně vyřešilo otázku trvání služebního poměru žalobce a v rozhodnutí o žádosti o náležitosti příslušníka Policie ČR správní orgán pravomocné rozhodnutí plně respektoval. Výjimku z tohoto pravidla by mohla představovat nulita (nicotnost) rozhodnutí, kterým bylo o předběžné otázce rozhodnuto. Tato otázka ovšem již byla v minulosti rovněž správním soudem pravomocně posouzena, byť implicitně. Žalobce, jak shora uvedeno, podal proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru žalobu, která byla Vrchním soudem v Praze projednána pod sp. zn. 6 A 69/99, a řízení bylo pro opožděnost žaloby zastaveno. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že Vrchní soud v Praze v té době již pravidelně judikoval, že otázky nicotnosti správního aktu posuzuje z úřední povinnosti; lze proto předpokládat, že kdyby shledal, že k přezkumu předložený správní akt (rozhodnutí z 14. 5. 1999) neexistuje, je tedy paaktem, takovou vadu by nepřehlédl a vyslovil by se k ní - otázky opožděnosti žaloby a podmínky

řízení (tedy i otázka existence napadeného správního aktu) se obvykle v procesu přezkumu správního aktu upínají k jednomu časovému bodu. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že ostatně ani městský soud v napadeném rozsudku neshledal vady způsobující nicotnost. Jiné vady pak nemohl již městský soud vyhledávat ani k námitce žalobcově posuzovat; brání tomu jak ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., tak § 52 odst. 2 s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že otázka, zda správní akt, jenž završil proces žalobcova propuštění ze služebního poměru v důsledku stanoviska občanské komise, měl a mohl řešit časový moment skončení služebního poměru, mohla být otázkou zákonnosti takového správního aktu; jelikož jej však nelze pokládat za akt nicotný (a v tomto ohledu by bylo možno již dokonce uvažovat o vázanosti městského soudu implicitním výrokem Vrchního soudu v Praze z 30. 11. 2001, jenž se o nicotnosti nevyslovil), právní účinky si rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru uchovalo (zákonem předepsaným způsobem odstraněno nebylo). Zmíněné rozhodnutí Vrchního soudu aproboval i Ústavní soud dne 22.10.2002 pod sp. zn. I ÚS 124/02 – tuto skutečnost Nejvyšší správní soud akcentuje. Uchovaným účinkem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je dle Nejvyššího správního soudu i propuštění ze služebního poměru jako důsledek stanoviska občanské komise a skončení služebního poměru. Protože městský soud tomuto aktu tyto účinky nepřiznal (aniž dovodil jeho nicotnost) je jeho právní posouzení nesprávné. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že zbývající žalobní námitky nerekapituluje, neboť nemají pro posouzení kasační stížnosti význam.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Uložil městskému soudu rozhodnout o žalobě vázán právním názorem Nejvyššího správní soudu a současně rozhodnout i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 1, 2, 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze tedy v dalším řízení opětovně napadené rozhodnutí přezkoumal vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s.ř.s.). V přezkumném řízení městský soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého soudu žalovaným. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení ústního jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě městského soudu po vydání zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu (výzva ze dne 22.3.2010) nevyslovili s takovým projednání věci svůj nesouhlas.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 23.9.2005, č. 213 bylo rozhodnuto na základě povinnosti uložené rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 207/2004-40, a podle § 2 odst. 2 a § 55 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie, tak, že žádost ze dne 10.2.1998 o vyplacení peněžních a naturálních náležitostí příslušníka Policie ČR za říjen, listopad a prosinec 1997 a leden 1998 ve výši 100 520,- Kč byla zamítnuta s tím, že v době, za kterou je požadavek uplatněn, služební poměr příslušníka Policie ČR jmenovaného netrval. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán uvedl, že reaguje na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 5 Ca 207/2004-40, jímž soud uložil ministru vnitra vydat rozhodnutí o žádosti podané v roce 1998. Uvedenou žádostí se žadatel domáhá vyplacení požadovaných náležitostí dle § 55 zákona č. 186/1992 Sb. Jedná se o náležitosti, které jsou spojeny s existencí služebního poměru, na které má tedy nárok příslušník Policie ČR, který je, případně byl ve služebním poměru

k Policii ČR podle § 2 odst. 1 uvedeného zákona. Takový stav v dané věci nenastal. Služební poměr příslušníka Sboru národní bezpečnosti, který v případě žadatele existoval podle zákona č. 100/1970 Sb., byl ukončen pravomocně ke dni 3.7.1990 na základě rozhodnutí ministra vnitra ze dne 31.8.1998 a následně ze dne 14.5.1999. Vzhledem k datu skončení služebního poměru příslušníka SNB v roce 1990 se jmenovaný nemůže věcně domáhat nároků plynoucích ze zákona, neboť jeho služební poměr v dané době netrval. Na základě § 56 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR se jmenovaný vzhledem k datu ukončení jeho služebního poměru příslušníka SNB nemohl stát policistou a následně se jeho služební poměr nemohl řídit uvedeným zákonem. Městský soud v Praze v uvedeném rozsudku vyslovil právní názor, že jmenovaný byl v určité době policistou, považuje však tento stav za rozhodný pouze pro procesní záležitosti. Věc tedy posuzuje jen z hlediska vzniku povinnosti rozhodnout o podané žádosti, dle názoru soudu má uvedená skutečnost vliv pouze na to, že zahájené řízení o nároku na požadované náležitosti má být ukončeno rozhodnutím a nikoliv na to, zda na tyto náležitosti je nárok nebo není.

Rozklad podaný proti tomuto rozhodnutí byl podle § 133 odst. 3 a 5 zákona č. 186/1992 Sb., zamítnut a rozhodnutí potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 30.1.2006, č. 6/2006. V jeho odůvodnění žalovaný k důvodům podaného rozkladu uvedl, že Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9.9.1997 č.j. 6 A 99/95-64, který nabyt právní moci dne 7.10.1997, zrušil rozhodnutí I. náměstka ministra vnitra ze dne 31.8.1990 č.j. KČ-2000/48 a rozhodnutí náčelníka Správy SNB hl.m. Prahy a Středočeského kraje ze dne 23.5.1990 č. 836/90 o propuštění navrhovatele ze služebního poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti a současně vrátil věc Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení. V tomto řízení ministr vnitra rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 propustil navrhovatele dnem 3.7.1990 ze služebního poměru příslušníka SNB podle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb. Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 236 ze dne 14.5.1999 byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí č. 1459/1998 a toto rozhodnutí potvrzeno. Řízení o žalobě proti těmto rozhodnutím bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001 č.j. 6A 69/99-31, které nabylo právní moci dne 3.1.2002. Rozhodnutí ministra vnitra o propuštění navrhovatele ze služebního poměru příslušníka SNB dnem 3.7.1990 je tedy pravomocné a vykonatelné. Další zpochybňování této skutečnosti je irelevantní. Uplatněnému nároku na vyplacení peněžních a naturálních náležitostí podle § 55 zákona o služebním poměru za období, kdy již nebyl ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, proto nelze vyhovět.

Z obsahu správního spisu plynou dále tyto skutečnosti:

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998, byl podle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ve spojení s § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., žalobce, naposledy zařazen ve funkci náčelního OS SNB Beroun, propuštěn dnem 3. července 1990 ze služebního poměru příslušníka Sboru národní bezpečnosti. Dále bylo rozhodnuto, že podle § 101 odst. 6 zákona č. 100/1970 Sb., ve znění z.č. 169/1990 Sb., končí služební poměr dnem 3.8.1990 a podle § 114a odst. 3 uvedeného zákona žalobci nenáleží odchodné, platové vyrovnání ani příspěvek za službu, náleží mu však doplatek služebního příjmu za dobu od 25.6.1990 do 3.8.1990. V odůvodnění rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že *datum propuštění jsem stanovil na den, kdy mohlo být příslušníkovi SNB rozhodnutí o propuštění vyhlášeno nejdříve po jeho posouzení Občanskou komisí dne 2.7.1990.*

Rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236, byl podle § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998. V jeho odůvodnění se uvádí, že byl respektován právní názor uvedený v rozsudku čj. 6 A 99/95-64. Hmotněprávní podmínky dle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., platné k datu propuštění, byly dodrženy, jak také ukládá § 157 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., dle § 157 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., lze považovat za správný procesní postup, který byl ve věci zvolen. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je dále konstatováno zjištění, že žalobce využil důkazní tísně žalovaného v řízení před soudem v otázce určení doby doručení rozhodnutí o odvolání ze dne 31.8.1990, což vyústilo ve výrok rozsudku 6 A 99/95. Za uvedených okolností bylo rozhodnuto dle výroku rozhodnutí.

Řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236 bylo zastaveno usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, čj. 6 A 69/99-31 pro opožděnost žaloby s tím, že žaloba nebyla podána ve lhůtě 30 dnů, stanovené v § 137 zákona o služebním poměru. Ústavní stížnost podaná žalobcem proti tomuto usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, čj. 6 A 69/99-31 byla odmítnuta rozhodnutím Ústavního soudu I. ÚS 124/02 ze dne 22.10.2002. Na uvedeném nemůže nic změnit poukaz žalobce na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.8.2003 čj. 2 As 19/2003, publikovaném pod č. 16 1/2003 Sb. NSS, označil právní názor Vrchního soudu v Praze obsažený v usnesení 6 A 69/99, podle něhož „lhůtu 30 dnů k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře soudem, je nutno vztáhnout na všechna rozhodnutí, nejen ta, která jsou výslovně uvedena v § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru“ za contra legem. I v tomto případě je nezbytné vycházet z toho, že řízení o žalobě proti rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru ze dne 14.5.1999 č. 236 bylo v přezkumném soudním řízení pravomocně zastaveno a rozhodnutí soudu o zastavení řízení nedostalo žádné změny ani v řízení před Ústavním soudem o podané ústavní stížnosti.

Rozhodnutí o propuštění žalobce ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998, a ze dne 14.5.1999 č. 236 jsou tedy pravomocnými rozhodnutími, která nebyla ani přezkumným soudním řízením ani jiným způsobem nikterak dotčena. Tvrzení žalobce, že jde o rozhodnutí neplatná dle § 145 zákona č. 186/1992 Sb., neobstojí, i rozhodnutí vydaná v rozporu se zákonem mají právní účinky, nejsou-li příslušným procesním způsobem zrušena či změněna. Pro rozhodnutí, které je sice nezákonné nikoli však nicotné, platí tzv. preasumpce správnosti, je platné a zavazuje, dokud není zrušeno nebo změněno. Pouze takové rozhodnutí, které je nezákonné z důvodů způsobujících jeho nicotnost, právní účinky nevyvolává. Mluví se o rozhodnutích nulitních nebo nicotných, neexistenčních či o paaktech. K nulitě rozhodnutí přihlíží správní orgán a rovněž soud z úřední povinnosti.

Nicotným je především rozhodnutí vydané správním orgánem, jemuž k jeho vydání chyběla pravomoc, tedy rozhodnutí vydané orgánem absolutně věcně nepřislušným. Soud má za to, že taková situace v případě rozhodnutí ze dne 31.8.1998 č. 1459/1998 a rozhodnutí ze dne 14.5.1999 č. 236 nenastala. Podle § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., podle kterého bylo rozhodnutí ze dne 31.8.1998, č. 1459/1998 vydáno, jménem policie jedná a rozhoduje ve věcech služebního poměru podle tohoto zákona ministr vnitra České republiky (dále jen „ministr“) a v rozsahu jím stanoveném další funkcionáři (dále jen „služební funkcionář“). Rozsudek Vrchního soudu v Praze čj. 6 A 99/95 ze dne 9.9.1997, jímž byla zrušena rozhodnutí o žalobcově propuštění ze služebního poměru z roku 1990, nabyl právní moci dne 7.10.1997; po té, dne 31.8.1998 a dne 14.5.1999, bylo opětovně rozhodováno o propuštění žalobce ze služebního poměru. V mezidobí žalobce, jak uvedl při ústním jednání soudu, u Policie ČR nepracoval, tedy fakticky nebyl zařazen do žádné funkce, od níž by měla být ve

smyslu citovaného ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., odvozována pravomoc jiného služebního funkcionáře, než-li ministra vnitra k vydání rozhodnutí ve věcech žalobcova služebního poměru („obnověného“ podle § 110 zákona č. 186/1992 Sb., zrušením rozhodnutí o propuštění vydaných v roce 1990). Pravomoc ministra vnitra rozhodovat o propuštění žalobce byla dána ustanovením § 2 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. O absolutní věcné nepříslušnosti ministra vnitra k vydání rozhodnutí dle mínění soudu hovořit nelze, případná funkční nepříslušnost by mohla mít za následek pouze nezákonnost, nikoliv však nicotnost rozhodnutí.

Jako nicotné by bylo zapotřebí posoudit rovněž rozhodnutí vydané na základě již neplatného (zrušeného) právního předpisu, o němž nebylo výslovně stanoveno, že může být použit i po zrušení. Podle § 160 zákona č. 186/1992 Sb., zákon č. 100/1970 Sb., pozbyl platnost ve vztahu k policii a policistům a ke Sboru nápravné výchovy a jeho příslušníkům. Zákon č. 186/1992 Sb., však obsahuje přechodná ustanovení, upravující možnost postupu podle dosavadních právních předpisů. Podle § 157 odst. 3 se podle dosavadních předpisů posuzují nároky vzniklé ze služebního poměru, pokud služební poměr skončil do dne účinnosti tohoto zákona a právní úkony týkající se vzniku, změny a skončení služebního poměru učiněné před dnem účinnosti tohoto zákona a jejich právní účinky, i když nastanou po tomto dni, jakož i lhůty, které počaly běžet před tímto dnem. Podle § 157 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., řízení ve věcech služebního poměru zahájená před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou a o opravných prostředcích rozhodnou služební funkcionáři podle tohoto zákona a způsobem stanoveným v tomto zákoně. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 14.5.1999 č. 236 vyplývá, že správní orgán ve věci rozhodl za použití přechodných ustanovení § 157 odst. 3, odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., platného v době rozhodování správního orgánu. Protože přechodná ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., použití dosavadní právní úpravy umožňovala, má soud za to, že není dán ani důvod nicotnosti shora uvedených rozhodnutí spočívající v použití zrušeného či neplatného zákona. Otázku správné aplikace zákona, resp. přechodných ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., soud v rámci posouzení, zda nejde o rozhodnutí nulitní, neřešil. Neřešil tedy ani otázku samotné existence důvodu k propuštění dle § 100 odst. 1 písm. g) zákona č. 100/1970 Sb., ani to, zda uvedené ustanovení bylo správním orgánem při rozhodování o propuštění žalobce ze služebního poměru v roce 1998 a 1999 aplikováno v souladu se zákonem.

Městský soud, shodně jako v dřívějším rozsudku ze dne 28.1.2009, č.j. 5 Ca 52/2006-28, ani v dalším přezkumném řízení neshledal nicotnost rozhodnutí ze dne 31.8.1998 a ze dne 14.5.1999, jímž bylo rozhodnuto o propuštění žalobce ze služebního poměru. Dle zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu by ostatně bylo možné uvažovat o vázanosti městského soudu v této otázce implicitním výrokem usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30.11.2001, č.j. 6 A 69/99-31, který se o nicotnosti uvedených rozhodnutí nevyslovil. Vady rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru způsobující nicotnost těchto rozhodnutí neshledal ani Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku.

Shodně jako v dřívějším rozsudku ze dne 28.1.2009, č.j. 5 Ca 52/2006-28 městský soud uvádí, že žalobní námitky namítající nezákonnost rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru by bylo možno řešit pouze v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, nikoli v předmětném přezkumném řízení, neboť rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru podléhá samostatnému soudnímu přezkumu, a proto není rozhodnutím podkladovým podle § 75 odst. 2 s.ř.s. V souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve zrušovacím rozsudku pak

městský soud uvádí, že otázka, zda rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mělo a mohlo řešit rovněž i časový moment skončení služebního poměru, je otázkou *zákonnosti* tohoto správního aktu. Městský soud v Praze však nemohl vyhledávat ani k námitce žalobce posuzovat jiné vady rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, než-li pouze vady způsobující *nicotnost* těchto rozhodnutí. Protože existující a pravomocná rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru za nicotné akty pokládat nelze, byl žalobce ze služebního poměru propuštěn dnem 3.7.1990 a jeho služební poměr skončil dnem 3.8.1990, jak bylo rozhodnuto rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 1459/1998 ze dne 31.8.1998 ve spojení s rozhodnutím č. 236 ze dne 14.5.1999.

Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru představuje pro rozhodnutí o peněžních či naturálních náležitostech vyřešení předběžné otázky, zda v inkriminovaném období trval či netrval žalobcův služební poměr. Žalovaný tedy správně zamítl žádost žalobce o vyplacení částky 100 520,- Kč,- , která měla představovat peněžní a naturální náležitosti policisty za období říjen, listopad a prosinec 1997 a leden 1998. Protože nárok na peněžní náležitosti je spjat s existencí služebního poměru a žalobcův služební poměr skončil dne 3.8.1990, tj. již před posuzovaným obdobím, nebylo možné žádosti vyhovět. Žalobou napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru dnem 3.7.1990 je pravomocné a vykonatelné a další zpochybňování této právní skutečnosti je proto zcela irelevantní. Tomuto stanovisku přisvědčil i Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku. Pokud se tedy žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s námitkami podaného rozkladu směřujícími do doby ukončení služebního poměru, nelze napadené rozhodnutí z těchto důvodů posoudit jako nepřezkoumatelné. Ani žalobní námitka, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, tedy není důvodná.

Z uvedených důvodů městský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s., žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., a podle § 110 odst. 2 s.ř.s., tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť plně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu náklady řízení o žalobě ani náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s. stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud znovu rozhodl po té, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 3 písm. a/ s.ř.s.).

V Praze dne 30. července 2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Koláček

Anonymizaci provedl:
Mgr. Jan Kobera